

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

navrhovatelky: **M. Č.**
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Kopeckým
sídlem Horní 1642/55A, 700 30 Ostrava-Hrabůvka

proti
odpůrci: **Město Šenov**
sídlem Radniční náměstí 300, 739 34 Šenov

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Změny č. 1 Územního plánu Šenov

takto:

- I. Opatření obecné povahy č. 01/2022 Změna č. 1 Územního plánu Šenov, které nabylo účinnosti dne 7. 6. 2022, **se zrušuje** v části pozemku p. č. XA v katastrálním území X, na níž byla vymezena plocha veřejného prostranství, a to dnem právní moci tohoto rozsudku.
- II. Ve zbývajících částech se návrh **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

Odůvodnění:

1. Včas podaným návrhem se navrhovatelka domáhala zrušení opatření obecné povahy (dále též „OOP“) – Změny č. 1 Územního plánu Šenova, který nabyl účinnosti dne 7. 6. 2022 (dále také „Změna č. 1 ÚP“). Navrhovatelka je vlastníkem pozemku parc. č. XA v katastrálním území X (dále také „dotčený pozemek“) a ochrany svých práv v souvislosti s Územním plánem Šenov se domáhala již v roce 2019 návrhem ze dne 6. 12. 2019, o němž bylo vedeno řízení u zdejšího soudu pod sp. zn. 79 A 5/2019. O návrhu bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2019 č. j. 79 A 5/2019-32 tak, že opatření obecné povahy č. 1/2018 Územní plán Šenov ze dne 20. 11. 2018 bylo zrušeno v části pozemku navrhovatelky parc. č. XA, na níž byla vymezena plocha veřejného prostranství. Dne 22. 2. 2022 vydalo zastupitelstvo odpůrce Změnu č. 1 ÚP, kdy opětovně (v rozporu s důvodným očekáváním navrhovatelky) byla na dotčeném pozemku vymezena plocha veřejného prostranství. Pozemek parc. č. XA ve vlastnictví navrhovatelky má výměru 918 m² a Změnou č. 1 ÚP byla na 164 m² tohoto pozemku (téměř 17, 9 % výměry) vymezena plocha veřejného prostranství. Na zbylé části byla vymezena zóna Z87, tj. plocha bydlení individuálního s převahou rodinných domů. Navrhovatelka zdůraznila, že dosud spadal dotčený pozemek do zastavitelné plochy. Vymezení plochy veřejného prostranství postrádá veškerou logiku i v kontextu předchozího rozhodnutí soudu. Pro úplnost navrhovatelka uvedla, že přesah takto vymezené plochy se vztahuje i k pozemku parc. č. XB, u nějž podobným způsobem řeší odpůrce situaci v území.
2. Navrhovatelka je přesvědčena, že napadená změna územního plánu je nezákonná. K tomu uvedla následující návrhové body:
 - 1) Ve Změně č. 1 ÚP není vyjádřena reálná potřeba plochy veřejného prostranství na dotčeném pozemku. Vymezení plochy veřejného prostranství postrádá jakoukoliv logiku, předmětný pozemek nebyl jeho vlastníky dán k veřejnému užívání, kdy od roku 2002 je ze strany od ulice V. oplocen. Napojení předmětné lokality na páteřní komunikaci-ulici F. a k ní souběžnou ulici Ř.-je řešeno prostřednictvím ulic K Š. a ulice S., která se nachází ve vzdálenosti do 50 metrů od pozemku navrhovatelky. Rovněž přístup k veškerým domům, které se nacházejí v ulici V., na niž pozemek navrhovatelky navazuje, je zajištěn. Vlastníci těchto nemovitostí nemají důvod užívat dotčený pozemek navrhovatelky. Odpůrce vymezil plochu také v logickém rozporu s výše označeným rozsudem krajského soudu. Vymezení plochy veřejného prostranství v toliko polovičním rozsahu oproti původně vymezenému nelze považovat za účelné a důvodné.
 - 2) Navrhovatelka namítala absenci řádného odůvodnění vymezení plochy veřejného prostranství na dotčeném pozemku, respektive, že odůvodnění je v rozporu s grafickým znázorněním. Dle str. 43 (*pozn. soudu: pravděpodobně str. 40*) bod 12. odůvodnění Změny č. 1 ÚP se vymezuje nad částí zrušené plochy veřejného prostranství stabilizovaná plocha BI jako doplnění cca 5,5 m široké proluky mezi plochami BI. Zbývající část zrušené zastavitelné plochy je Změnou č. 1 ÚP přiřazen k zastavitelné ploše Z87 BI. V grafickém znázornění je však tato plocha členěna jako bydlení individuální a plocha veřejného prostranství. Dle textové části původního znění územního plánu se plochy veřejných prostranství samostatně

vymezují za účelem zajištění podmínek pro přiměřené umístění, rozsah a dostupnost pozemků veřejných prostranství a zajištění jejich podmínek pro jejich užívání v souladu s jejich významem a účelem. Dále pak může docházet k doplnění veřejných prostranství v souvislosti s rozvojem bydlení a dalších funkcí či k rozšíření stávajících nedostatečných veřejných prostranství. Ani jedna z těchto premis v případě dotčeného pozemku není naplněna, kdy se jedná o pozemek v bloku zástavby rodinných domů s dostatečně řešeným přístupem. Rovněž zde neexistuje potřeba rozšíření stávajícího nedostatečného veřejného prostranství či zajištění prostupnosti území. Vymezení dané plochy je také v rozporu s textovou částí územního plánu, jelikož v obytných plochách mají být upřednostňovány dopravně zklidněné komunikace. Nemůže obstát ani argument potřeby rozšíření místních komunikací, když na dotčeném pozemku se žádná komunikace nenachází, ani se zde v minulosti nenacházela. Vymezení plochy veřejného prostranství na dotčeném pozemku dále odporuje ustanovení § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, kterým je definováno veřejné prostranství a ani neodpovídá minimálním parametrům veřejného prostranství dle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Podle navrhovatelky je vymezení plochy veřejného prostranství také v rozporu se Zásadami územního rozvoje Moravskoslezského kraje pro rozvojovou oblast OB2 Ostrava, dle kterých mají být v rámci územního plánování v odpovídajícím rozsahu vymezeny plochy veřejného prostranství. Navrhovatelka namítla, že odpůrce nijak neodůvodnil veřejnou potřebu vymezení plochy veřejného prostranství na dotčeném pozemku nad zájmem soukromým, naopak zde vzniká výrazná disproportionálnost v neprospěch navrhovatelky.

3. Odpůrce se k návrhu ani přes opakovanou výzvu soudu nevyjádřil.
4. Krajský soud přezkoumal opatření obecné povahy, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 101b odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
5. Krajský soud se v souladu s rozsáhlou judikaturou k opatřením obecné povahy zabýval nejprve otázkou soudního přezkumu územního plánu v souvislosti s procesní pasivitou navrhovatele v procesu pořizování, projednávání a schvalování územního plánu. Vycházel především z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29. 1. 2020 č. j. 1 As 177/2019-23 v němž NSS uvedl, že: *„Meritorní soudní přezkum opatření obecné povahy vycházel z pětistupňového algoritmu, vyjádřeného již v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, č. 740/2006 Sb. NSS. Tento algoritmus spočívá v pěti krocích, a to za první, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu se zákonem (materiální kritérium); za páté v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (kritérium přiměřenosti právní regulace). Soud při přezkumu postupuje od prvního kroku k dalšímu s tím, že pokud u některého z kroků algoritmu shledá důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již nezabývá. V současné době se však použije již přímo zákona (§ 101a a násl. s. ř. s.) a není třeba vycházet z výše uvedeného pětistupňového algoritmu. Přezkum je ovládán dispoziční zásadou (ke změnám blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 174/2015 – 72).“*

6. Rozsah souního přezkumu, zvláště ve vztahu k nároku na podrobnost odůvodnění územního plánu a posouzení proporcionality přijatého územního plánu, je ovlivněn procesní pasivitou účastníka řízení (navrhovatele).
7. V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010 č. j. 1 Ao 2/2010 – 116, č. 2215/2011 Sb. NSS shrnul, že „[p]rocesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními. Její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud (§ 101a a násl. s.ř.s.) s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele. Přitom je povinen vzít v úvahu práva a povinnosti těch, jimž by zrušení opatření obecné povahy podle návrhu způsobilo újmu na jejich vlastních právech.“
8. Judikatura NSS se ustálila na názoru, že „proporcionalita přijatého řešení nemůže být předmětem soudního přezkumu, nemohl-li ji pro nedůvodnou pasivitu navrhovatele posoudit odpůrce v průběhu pořizování daného opatření obecné povahy“ (viz rozsudek dne 30. 3. 2016, č. j. 8 As 121/2015 - 53, bod 39, s odkazem na rozsudky NSS č. j. 6 Ao 5/2011 – 43, ze dne 28. 8. 2012, č. j. 1 Ao 1/2010 – 247, a ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 Aos 3/2013 – 29). Výjimkou z tohoto principu, kromě existence objektivních okolností, pro které byl stěžovatel ve správním řízení procesně pasivní, je i případ, „kdy zásah do vlastnického práva musel být pořizovateli již v době přípravy územního plánu zcela zjevný a jedná se o zásah dosahující značné intenzity, blížící se vyvlastnění dotčených nemovitostí“ (rozsudek ze dne 23. 5. 2013 č. j. 7 Aos 4/2012 – 31 či obdobně rozsudek ze dne 28. 5. 2014 č. j. 1 Aos 6/2013 – 55).
9. Přijetím územního plánu nebo jeho změny zpravidla vždy dojde k určitému dotčení na vlastnickém právu soukromých osob, neboť vymezení konkrétní plochy pro určitý účel s sebou nese nemožnost změnit stávající využití nemovitosti pro jiný než územním plánem plánovaný účel. NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009 č. j. 1 Ao 1/2009-120, uvedl: „Podmínkou zákonnosti územního plánu, kterou soud vždy zkoumá v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s., je, že veškerá omezení vlastnických a jiných věcných práv z něho vyplývající mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu)“.
10. Dále z již zmíněného rozsudku NSS ze dne 29. 1. 2020 č. j. 1 As 177/2019-23 vyplývá, že: „Územní plán jako relativně obecný nástroj územního plánování nemá a ani nemůže zohlednit veškeré skutečnosti vážící se ke každému konkrétnímu pozemku v regulovaném území. To však neznamená, že lze rezignovat na odůvodnění změny funkčního využití území, resp. je opatřit pouze stručnými a zcela obecnými tvrzeními o potřebě takového opatření (zásahu do vlastnických práv jednotlivých majitelů pozemků). Územní plán je přijímán k zajištění veřejného zájmu, jímž zajisté může být i potřeba koordinovat výstavbu v území a zajistit jeho průchodnost. Tento zájem lze zajisté chránit i prostřednictvím vymezení veřejných prostranství. Hodnoty chráněné územním plánem nicméně musí být nejen řádně pojmenovány a specifikovány, ale také odůvodněny. O to více je tato potřeba naléhavá, dozná-li funkční využití dotčeného pozemku zásadní změny (je určen k diametrálně odlišnému funkčnímu využití oproti předchozímu stavu) či je-li s určením (deklarováním) funkčního využití pozemku (plochy) spjat určitý zákonem předvídaný proces, který vyžaduje jisté procesní standardy odůvodnění. V takovém případě musí být tato změna v územním plánu vysvětlena a odůvodněna. V souladu s principem právní jistoty

má totiž každý, tedy i stěžovatel, právo znát důvody změn, jež se ho dotýkají. Nejen z tohoto důvodu je nezbytné zásadní funkční změny, které se dotýkají vlastnických práv subjektů v územních plánech, odůvodnit přesně, jasně, určitě a srozumitelně, aby nebylo možno mluvit o zneužití práva a svévoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 2 As 295/2015 – 83).“

11. V nyní projedávané věci je mezi účastníky nesporné, že navrhovatelka vlastní pozemek parc. č. XA v katastrálním území Š. u O., který byl v minulosti jako celek zastavitelný, následně byla jeho část zahrnuta do veřejného prostranství, a to územním plánem, který nabyl účinnosti dne 7. 12. 2018 a byl v části pozemku navrhovatelky s vymezenou plochou veřejného prostranství zrušen rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9. 4. 2020 č. j. 79 A 5/2019-32 (dále jen „zrušující rozsudek“). Poté byla projednána Změna č. 1 ÚP, která nabyla účinnosti dne 7. 6. 2022. V průběhu řízení o pořízení této změny navrhovatelka nepodala námitky. Zároveň je nesporné (a odpovídá to údajům grafické části územního plánu), že plocha veřejného prostranství byla na části pozemku navrhovatelky vymezena nově – v cca polovičním rozsahu oproti předchozímu stavu (před zrušujícím rozsudkem krajského soudu) a je vyznačena šrafovaně, což podle legendy znamená, že jde o plochu změny.
12. Krajský soud na tomto místě považuje za nutné zkoumat, zda pasivita navrhovatelky při procesu pořizování Změny č. 1 ÚP byla zapříčiněna objektivními okolnostmi či (pokud by tomu tak nebylo), zda se v jejím případě jednalo o zásah dosahující intezity blížící se vyvlastnění dotčené nemovitosti, ve smyslu právního názoru vysloveného v rozsudku NSS ze dne 29. 1. 2020, č. j. 1 As 177/2019-23. Jak již bylo zmíněno, procesní pasivita v procesu přípravy a přijímání územního plánu automaticky nepředstavuje důvod nemožnosti soudního přezkumu tohoto opatření obecné povahy. K objektivním okolnostem krajský soud již ve zrušujícím rozsudku vyhodnotil, že navrhovatelka je velmi pokročilého věku se vším, co takový věk může obvykle přinášet (zhoršení rozpoznávacích a paměťových schopností, fyzické i psychické slábnutí), navíc žije v jiné obci, než ve které se nachází dotčený pozemek, takže nemá přirozený zdroj informací „ze sousedství“. Avšak vzhledem k tomu, že navrhovatelka již vedla u zdejšího soudu řízení, které se týká dotčeného pozemku a předchází nyní posuzované věci, nelze již těmito objektivními okolnostem přičítat stejnou váhu. Navrhovatelce muselo být po zrušujícím rozsudku známo, že odpůrce bude vymezení plochy dotčeného pozemku opětovně řešit. Bylo proto otázkou její bdělosti, aby chránila své zájmy v procesu přijímání Změny č. 1 ÚP.
13. Krajský soud je však názoru, že v posuzované věci by se mohlo jednat o natolik závažný zásah do vlastnických práv navrhovatelky blížící se intenzitě vyvlastnění (změna funkčního využití plochy ze zastavitelné plochy na plochu veřejného prostranství), že absence námitek navrhovatelky v procesu přijímání Změny č. 1 ÚP nemůže zamezit soudnímu přezkumu věci. V tomto konkrétním případě proto je potřeba zabývat se argumentací navrhovatelky i přesto, že nepodala námitky v procesu přijímání změny ÚP. Soud si je přitom vědom, že procesní pasivita žalobkyně se může projevit v podrobnosti odůvodnění Změny č. 1 ÚP ve smyslu snížení nároků na odůvodnění regulace konkrétní plochy. To však neznamená, že je možné zcela rezignovat na odůvodnění změny funkčního využití území (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2023, č. j. 3 As 368/2021).
14. Navrhovatelka v návrhu namítla především nedostatek odůvodnění změny funkčního využití svého pozemku (tj. podle dřívějšího algoritmu bod čtvrtý – nezákonnost územního plánu) a pouze zčásti se její návrh týkal dřívějšího bodu pátého (proporcionality přijatého

řešení), když navrhovatelka v podstatě pouze v závěru návrhu (str. 4) namítla disproportionálnost v souvislosti s neodůvodněním převahy veřejného zájmu.

15. Z grafické části Změny č. 1 ÚP soud zjistil, že na části pozemku navrhovatelky byla znovu (po zrušujícím rozsudku) vyznačena plocha změny – PV (Veřejné prostranství). Textová část Změny č. 1 ÚP se věnuje veřejným prostranstvím roztroušeně na vícero místech – na str. 21 je uvedeno, že: *1) územní plán vymezuje samostatné plochy veřejných prostranství jako plochy s rozdílným způsobem využití PV; 2) plochy veřejných prostranství jsou vymezené zejména za účelem zajištění dopravní a technické obsluhy zastavěného a zastavitelných ploch; pro tyto plochy a zejména jejich minimální šířkové parametry platí závazné předpisy aktuálně platné legislativy ČR; u stabilizovaných ploch bez možnosti úprav minimálních šířkových parametrů respektovat možnosti území; 3) veřejná prostranství s převahou nezpevněných ploch (zeleně) jsou součástí ostatních ploch s rozdílným způsobem využití - viz bod 4; 4) územní plán připouští umístění veřejných prostranství v ostatních plochách s rozdílným způsobem využití v souladu s podmínkami využití stanovenými pro jednotlivé typy ploch v kapitole F -stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití.* Dále je na str. 37 popsáno využití ploch veřejných prostranství. Mezi hlavní využití patří veřejná prostranství s převahou zpevněných ploch – s významným dopravním, příp. shromažďovacím významem. Mezi přípustné využití pak patří veřejná prostranství; drobná architektura; zeleň včetně mobiliáře; dopravní infrastruktura – místní komunikace, parkovací a odstavné plochy, manipulační plochy, chodníky, cyklostezky, sjezdy a další stavby související s nezbytnou dopravní infrastrukturou; technická infrastruktura a přípojky na síť technické infrastruktury; vodní toky a plochy včetně staveb a úprav souvisejících. Podmíněným přípustným využitím je výroba elektrické energie prostřednictvím fotovoltaických panelů výhradně umístěných na střeších nebo fasádách objektů. Nepřípustným využitím je pak např. bydlení; rodinná rekreace – stavby a zařízení pro rodinnou rekreaci; občanské vybavení jiné, než výše uvedené a další. Text s vyznačením změn II. příloha odůvodnění obsahuje na str. 96 definici veřejného prostranství jako „všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleně, parky a další nezastřešené prostory veřejně přístupné každému, viz § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů. V územním plánu vymezená „plocha veřejného prostranství“ zajišťuje prostupnost území bez omezení, tj. 24 hodin denně“.
16. K otázce změny funkčních ploch považuje soud za nutné poukázat na rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2020, č. j. 9 As 171/2018 – 50, v němž se uvádí, že: „[m]á-li dojít ke změně funkčního určení ploch, pak musí být podložena dostatečně závažnými důvody, opírajícími se buď o relevantní změnu okolností, nebo o to, že původní řešení je věcně nesprávné a vede k závažné kolizi s veřejným zájmem.“ Dle NSS je tak změna funkčních ploch provedená skrze změnu územního plánu možná ve dvou případech, a to (1) dojde-li k relevantní změně okolností, anebo (2) je-li původní řešení věcně nesprávné a koliduje s veřejným zájmem. Ať už se jedná o první či druhý důvod, je nezbytné, aby byl tento důvod zřejmý z odůvodnění změny. Jestliže tomu tak není, jedná se o nedostatečné odůvodnění, jež *eo ipso* zakládá nepřezkoumatelnost OOP, a to bez ohledu na to, zda vlastník dotčených pozemků (ne)uplatnil námitky v průběhu procesu přijímání změny (k tomu viz. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2023, č. j. 3 As 368/2021).
17. Z nahlédnutí do textové, jakož i grafické části Změny č. 1 ÚP je dle soudu zřejmé, že na plochu veřejného prostranství na pozemku navrhovatelky se přímo nevztahuje žádný z výše

uvedených, alespoň typově určených důvodů. Jak již bylo uvedeno ve zrušujícím rozsudku, pozemek se nachází ve stabilizovaném území – bydlení individuální s převahou rodinných domů. Druhá část pozemku navrhovatelky tvoří spolu s dalšími dvěma sousedními pozemky plochu BI Z87 (bydlení individuální s převahou rodinných domů) – jde pouze o dostavbu proluky v jinak stabilizovaném území, podle soudu nejde o kapacitní výstavbu. Co se týče průchodnosti území, soud souhlasí s navrhovatelkou, že ve velmi malé vzdálenosti od jejího pozemku (o dva rodinné domy jižněji) se nachází stávající komunikace, která propojuje dvě tamější páteřní komunikace, průchodnost území je tak zde již zajištěna. Navrhovatelčin pozemek se nenachází podél žádné stávající komunikace, takže je vyloučeno, aby byl použit k rozšíření již existující komunikace. Ani možnost, že by snad část pozemku navrhovatelky mohla sloužit jako přístup k v budoucnu vystavěným rodinným domům plochy BI Z87, není reálná. Jak už bylo uvedeno, plocha BI Z87 zahrnuje část pozemku navrhovatelky a dva sousední pozemky. Pozemek navrhovatelky je již nyní dostupný z navazující komunikace východně od něj (tj. z ulice V.), jeden ze sousedních pozemků přímo přiléhá ke komunikaci západně od něj (tj. k ulici Ř.) a zbývající třetí pozemek je situován uprostřed plochy BI Z87, což znamená, že dosud neměl přímý přístup k žádné komunikaci – a neměl by ji ani se vznikem veřejného prostranství na části pozemku navrhovatelky, neboť tento třetí pozemek je umístěn až „za“ částí pozemku navrhovatelky určeného pro bydlení.

18. Podle § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. V odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Naopak, pokud je vlastník pozemku zcela pasivní, postačí, pokud pořizovatel změnu odůvodní alespoň stručným shrnutím esenciálních důvodů zvoleného postupu. V žádném případě však nelze dospět k závěru, že by měla být v takovém případě pomyslná hranice přezkoumatelnosti snížena tak, že tyto důvody nebudou vůbec seznatelné (k tomu viz. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2023, č. j. 3 As 368/2021-117).
19. V nyní projednávané věci je v odůvodnění textové části Změny č. 1 ÚP k části navrhovatelčina pozemku uvedeno následující: *„Změna č. 1 vymezuje nad částí zrušené plochy veřejného prostranství stabilizovanou plochu BI jako dplnění cca 5,5 m široké proluky mezi plochami BI. Zbývající část zrušené zastavitelné plochy veřejného prostranství je změnou č. 1 přiřazen k zastavitelné ploše Z8Z BI.“*
20. Ve smyslu shora citované judikatury krajský soud konstatuje, že nejenže se jedná o odůvodnění, ze kterého nelze zjistit, proč byla část dotčeného pozemku zařazena do plochy veřejného prostranství, ale nejedná se ani o odůvodnění požadované zákonou úpravou a judikaturou (blíže odst. 18. tohoto rozsudku). Citovaný text představuje pouhý popis toho, co se Změnou č. 1 ÚP stalo s pozemkem navrhovatelky, a to ještě nevýstižným, neuceleným, a proto v celkovém vyznění nesrozumitelným způsobem. Změna č. 1 ÚP tak neobsahuje žádné důvody, které by byly argumentem pro tak radikální změnu, jakou je změna funkčního využití pozemku, která představuje zásah dosahující značné intenzity, když navrhovatelka by nemohla svůj pozemek zastavět a musel by být prostupný bez omezení, tj. 24 hodin denně. Změna č. 1 ÚP ve vztahu k pozemku navrhovatelky proto pro absenci řádného odůvodnění nemůže obstát. V nyní posuzované věci odpůrce znovu pochybil, když řádně neodůvodnil potřebu zahrnutí části pozemku navrhovatelky do veřejného prostranství. Změna funkčního využití na veřejné prostranství, týkající se části

navrhovatelčina pozemku, zcela postrádá odůvodnění, což lze s ohledem na charakter této změny považovat za zásadní vadu.

21. Soud proto zrušil Změnu č. 1 ÚP v rozsahu uvedeném ve výroku I. tohoto rozsudku, když zároveň uvážil, že tento krok nijak zásadně nezasáhne do práv a povinností třetích osob, neboť zrušení se týká pouze části pozemku ve vlastnictví navrhovatelky.
22. Vzhledem k tomu, že navrhovatelka požadovala zrušení napadeného OOP také v části pozemku parc. č. 5221/1, který však není v jejím vlastnictví, soud návrh ve zbytku zamítl výrokem II. tohoto rozsudku.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na poměr zrušené a nezrušené části Změny č. 1 ÚP dle rozsahu podaného návrhu žádný z účastníků nebyl úspěšný převážnou částí, a proto žádný z nich nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 3. srpna 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu